

Toelichting

De aanleiding voor de erfgoedverordening ligt in de eerste plaats in het door Nederland in 1992 ondertekende Europese Verdrag van Valletta (Malta). Doelstellingen van dit verdrag zijn behoud en bescherming van archeologische waarden en verankering van die waarden in het ruimtelijke ordeningsproces. In 1999 is Nederland begonnen het Verdrag van Valletta om te zetten in wetgeving. De Wet op de archeologische monumentenzorg (Wamz) heeft vier wetten gewijzigd: de Monumentenwet 1988, de Ontgrondingswet, de Wet milieubeheer en de Woningwet.

De gewijzigde Monumentenwet 1988 en de nieuwe Wet ruimtelijke ordening verplichten de gemeente (in dit geval stadsdeel Noord) om archeologische waarden aantoonbaar in het ruimtelijke ordeningsproces te vernakeren en de kwaliteit van het archeologisch onderzoek te waarborgen. Het stadsdeel dient bij ruimtelijke ontwikkeling het behoud en de integratie van archeologische waarden aantoonbaar af te wegen tegen andere (economische, sociale, maatschappelijke, ecologische) belangen. Hiervoor zijn inzichtelijk beleid en proces- en kwaliteitsregels nodig.

In de tweede plaats is de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) aanleiding om de Monumentenverordening te vervangen door de Erfgoedverordening stadsdeel Noord. Bij de inwerkingtreding van de Wabo komt de monumentenvergunning te vallen onder de omgevingsvergunning. De algemene bepalingen van deze wet zijn ook van toepassing op deze verordening. Het aanvragen van een omgevingsvergunning op grond van de Erfgoedverordening wordt namelijk beschouwd als een activiteit in de zin van de Wabo. De bepalingen in de Wabo met betrekking tot het indienen, behandelen en het nemen van een beslissing op een aanvraag zijn, naast de in de verordening opgenomen bepalingen, van toepassing op de afhandeling van een aanvraag om omgevingsvergunning.

Ook de Wabo bepalingen inzake de inwerkingtreding van beschikkingen, de daartegen aan te wenden rechtsmiddelen (bezwaar, beroep en het vragen van een voorlopige voorziening), en de handhavingbepalingen zijn van toepassing op de Erfgoedverordening. De strafbepaling op het overtreden van de bepalingen van de Erfgoedverordening wordt in de Invoeringswet Wabo geregeld: deze bevat een aanpassing van de Wet Economische delicten. De Erfgoedbepalingen bevat op al de hierboven genoemde gebieden dan ook geen eigen bepalingen. De Wabo moet dus voor de procedure en de Erfgoedverordening voor de inhoudelijke toetsing worden gehanteerd voor het beoordelen van vergunningaanvragen.

De hoofdpunten van de Erfgoedverordening stadsdeel Noord luiden:

- de aanwijzing van monumenten tot gemeentelijk monument;
- de aanwijzing van stads- en dorpsgezichten tot gemeentelijke stads- en dorpsgezichten;
- het vergunningstelsel voor de gemeentelijke en beschermde monumenten;
- de inschakeling van de Commissie Welstand en Monumenten als adviesorgaan voor de aanwijzing tot gemeentelijk of rijksmonument en gemeentelijk stads- of dorpsgezicht en de verlening van een vergunning voor gemeentelijke en beschermde monumenten;
- de eisen aan archeologisch onderzoek;
- de regeling van betreding in het belang van archeologisch onderzoek in het kader van een bestemmingsplan of een projectbesluit.

De belangrijkste wijzigingen ten opzichte van de Monumentenverordening Amsterdam 2005 zijn:

- de eisen aan onderzoek in het kader van het doen van opgravingen zijn opgenomen op grond van art. 38.1.a van de gewijzigde Monumentenwet 1988;
- de bepaling is opgenomen dat een rechthebbende t.a.v. een terrein moet dulden dat dit terrein in het belang van archeologisch onderzoek wordt betreden e.d. in het kader van een bestemmingsplan of een projectbesluit op grond van art. 57.2 van de gewijzigde Monumentenwet 1988;
- de Erfgoedverordening stadsdeel Noord is "Wabo-proof" gemaakt .

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

Sub a, b en c:

De kwalificaties voor een monument worden nader gespecificeerd in de *Handleiding voor de aanwijzing van zaken en terreinen als gemeentelijk monument*. Hierin zijn criteria opgenomen die gebruikt dienen te worden bij de aanwijzing van monumenten. Het dagelijks bestuur stelt deze Handleiding vast.

Sub b

Een archeologisch monument kan alleen een terrein met zaak zijn, aangezien een archeologisch monument niet uit losse structuren kan bestaan.

Sub c

Een gemeentelijk monument is een beschermd gemeentelijk monument. Daaronder worden zowel de bovengrondse monumenten als bedoeld in sub a, als de archeologische monumenten als bedoeld in sub b.

Sub d

Het plaatsen op de monumentenlijst heeft geen rechtsgevolg. Het betreft slechts een administratieve handeling. Voorafgaand aan de plaatsing op de lijst is het de aanwijzing tot gemeentelijk monument die rechtsgevolg beoogt. De aanwijzing en de plaatsing op de lijst zijn daarom uit elkaar getrokken. Zie ook artikel 3, lid 1, en artikel 6.

Sub e

Met een beschermd monument wordt een beschermd rijksmonument bedoeld.

Sub j

De inschakeling van een commissie die het dagelijks bestuur adviseert over aanvragen om vergunning als bedoeld in artikel 11 van de Monumentenwet 1988, is verplicht op grond van artikel 15 van de Monumentenwet 1988. In Amsterdam is dit de Commissie voor Welstand en Monumenten. Door het ontbreken van keuzevrijheid is er geen strijdigheid met het duale uitgangspunt van het bestuur wanneer in deze verordening de raad bepaalt dat er een commissie is die adviseert aan het dagelijks bestuur. Deze commissie adviseert over aanwijzingen en aanvragen om vergunning als bedoeld in artikel 11 van de Monumentenwet 1988 en artikel 3, 10 en 18 van deze verordening. Zij laat zich daarbij inhoudelijk ondersteunen door Bureau Monumenten & Archeologie (BMA) teneinde haar adviestaak te kunnen uitvoeren.

Sub k

Het betreft hier landelijk vastgestelde richtlijnen voor bouwhistorisch onderzoek (Richtlijnen bouwhistorisch onderzoek, april 2009, opgesteld onder auspiciën van de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed, Stichting Bouwhistorie Nederland, Atelier Rijksbouwmeester en Rijksgebouwendienst).

Sub l-g

Voor de inpassing van archeologisch onderzoek in het proces van de ruimtelijke planvorming bestaat een standaard pakket maatregelen waarvoor het ministerie van OCW kwaliteitsnormen heeft opgesteld (KNA: Kwaliteitsnorm Nederlandse Archeologie). De maatregelen gaan uit van een gefaseerde aanpak afhankelijk van de locatie, de aard van de bodemingreep en de archeologische verwachting. Per plangebied wordt een op maat gesneden programma opgesteld. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen het Bureauonderzoek (BO), eventueel gevolgd door het Inventariserend Veldonderzoek (IVO) en de Archeologische Opgraving (AO) of een Archeologische Begeleiding (AB). Elke onderzoeksfase wordt afgesloten met een selectiebesluit. Hierin wordt vastgesteld welke delen van een plangebied in aanmerking komen voor verder archeologisch onderzoek of voor bescherming en welke delen van het plangebied verloren gaan zonder een archeologische opgraving (fig. 1).

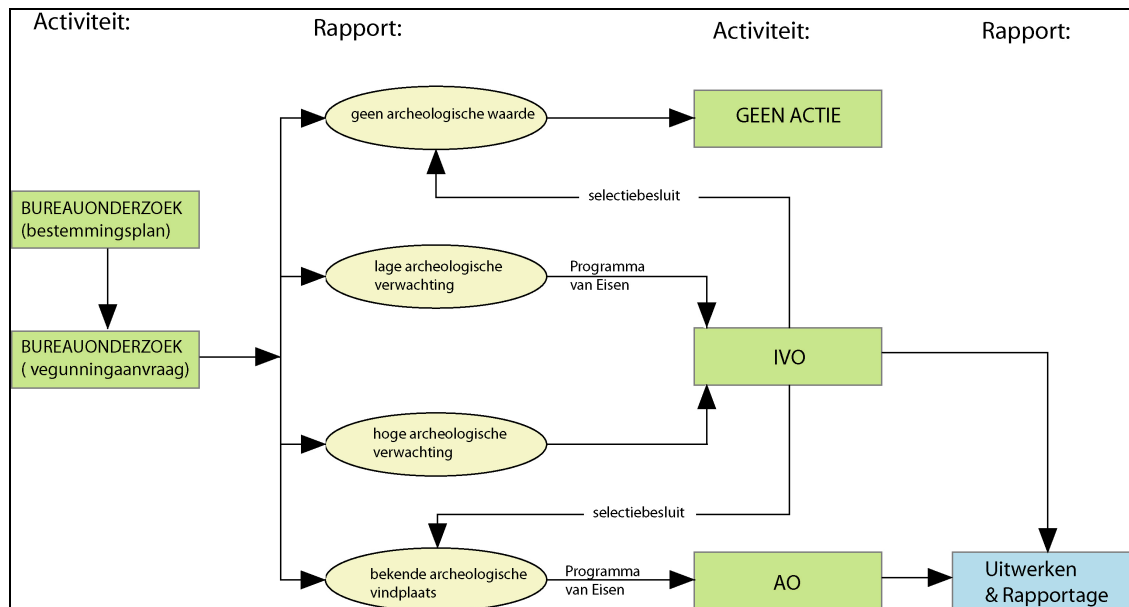

Fig. 1. Gefaseerde aanpak archeologisch onderzoek

Het archeologisch bureauonderzoek (BO) kent twee varianten. De eerste variant die in het kader van een bestemmingsplan wordt opgesteld, is de grondslag voor een archeologische beleidskaart die één op één overgenomen wordt op de plankaart van het bestemmingsplan. Deze kaart fungeert als instrument om een eerste afweging voor verder archeologisch onderzoek te maken.

De tweede variant die in het kader van een vergunningaanvraag wordt opgesteld omvat een gedetailleerd en perceelsgericht onderzoek. Een dergelijk BO resulteert in een selectiebesluit. Dit besluit houdt een archeologisch inhoudelijke afweging in over eventuele archeologische vervolgstappen. Het stadsdeel kan gebruik maken van een archeologische signaleringskaart om een eerste afweging te maken of een archeologisch bureauonderzoek noodzakelijk is. Deze kaart wordt door Bureau Monumenten & Archeologie (BMA) opgesteld.

Ondanks de maatregelen om archeologisch onderzoek zoveel mogelijk vóóraf in kaart te brengen, kunnen toevallsvondsten bij bouwprojecten worden aangetroffen. Hiervoor blijft de meldingsplicht van kracht (artikel 53 van de Monumentenwet 1988). Deze houdt in dat, ondanks getroffen maatregelen om vooraf archeologisch onderzoek in te plannen, bij toevallsvondsten de minister van OC&W en BMA per ommekeer dient te worden geïnformeerd door de uitvoerder of opdrachtgever.

Artikel 3

Lid 1

Het is toegestaan om leges te heffen op de aanvraag tot aanwijzing als gemeentelijk monument. Het gaat dan om een vergoeding van de gemaakte kosten. Dat betekent dat de leges slechts kostendekkend mogen zijn.

Lid 2

De aanvrager en andere belanghebbenden worden gehoord voordat het dagelijks bestuur over een aanwijzing een besluit neemt, dit is geregeld in (de artikelen 4:8 en 4:9 van) de Awb.

Bij het aanwijzen van archeologische gemeentelijke monumenten wordt op ad hoc basis een archeologische deskundige aan de Commissie voor Welstand en Monumenten toegevoegd.

In situaties die ernstige gevolgen hebben voor het aan te wijzen monument, kan de spoedprocedure bewerkstelligen dat binnen korte tijd het betrokken object kan worden aangewezen als gemeentelijk monument. De verbodsbepalingen van deze verordening zijn vervolgens van toepassing.

In een dergelijke situatie kan een advies binnen enkele dagen worden gevraagd of kan in voorkomende gevallen zelfs geen advies worden gevraagd. Wordt deze spoedprocedure gehanteerd, dan zal aan de burger moeten kunnen worden uitgelegd op grond van welke zwaarwichtige redenen de procedure is gevolgd.

Deze verordening gaat uit van het handhaven van de spoedprocedure. De mogelijkheid van voorbescherming is achterwege gelaten.

Lid 3

Belanghebbend in het kader van het aanwijzen van gemeentelijke monumenten zijn de eigenaar, een (beperkt) zakelijk gerechtigde of een vereniging of stichting ten behoud van monumenten. Voorwaarde voor een vereniging of stichting om in aanmerking te komen als 'belanghebbende' is dat de doelstelling en de feitelijke werkzaamheden van de organisatie (mede) moeten zijn gericht op bescherming waarin de erfgoedverordening voorziet. Organisaties (rechtspersonen) moeten voorts de notarieel vastgelegde statuten overleggen, alsmede een beknopt overzicht van hun feitelijke werkzaamheden op het gebied van de monumentenzorg in de afgelopen jaren.

Lid 4

Het laten verrichten van bouwhistorisch of archeologisch onderzoek behoort tot de beleidsvrijheid van de gemeente. Er zijn twee momenten waarop de gemeente dit onderzoek kan vragen. Ten eerste bij een (aanvraag tot) aanwijzing als gemeentelijk monument. Ten tweede bij aanvragen voor vergunning tot wijziging van een gemeentelijk monument op grond van de Awb, artikel 4:5. Het dagelijks bestuur kan bepalen dat dit onderzoek wordt verricht zonder dat dit in een verordening is geregeld. Voor het verrichten van onderzoek voor de besluitvorming over de aanwijzing tot monument waarbij iemand anders dan (beperkt) zakelijk gerechtigden de aanvraag indient, moet worden binnengetrepen. Bij woningen is de Algemene wet op het binnentreden van toepassing. Bij andere gebouwen is er een wettelijke basis nodig zoals een verordening.

Lid 5

Door middel van dit lid kan de deelraad haar controlerende functie gemakkelijker uitoefenen. De deelraad kan aanwijzing- en wijzigingsbesluiten voor gemeentelijke monumenten toetsen aan de 'Handleiding voor de aanwijzing van zaken en terreinen als gemeentelijk monument'.

Artikel 4

Door de besluitvorming aan een termijn te binden, weten de aanvrager, eigenaar en andere belanghebbenden beter waar ze aan toe zijn. De termijn van 32 weken bestaat uit 8 weken voor de monumentenbeschrijving van BMA, 12 weken voor de advisering door de Commissie voor Welstand en Monumenten en 12 weken voor de besluitvorming door het dagelijks bestuur.

De redactie van lid 2 heeft tot gevolg dat, wanneer de Commissie voor Welstand en Monumenten niet tijdig adviseert, het dagelijks bestuur de volgende keuze kan maken: zonder advies een beslissing nemen, of besluiten om het (te laat uitgebrachte advies, maar binnen de beslissingstermijn van het dagelijks bestuur) toch in hun overwegingen te betrekken. Als het dagelijks bestuur niet tijdig beslist, is er op grond van de Awb sprake van een fictieve weigering. Ingevolge artikel 6:2 Awb staat voor de aanvrager dan de mogelijkheid van bezwaar of administratief beroep open die ook tegen een reëel besluit open staat.

Op grond van de Awb kan het dagelijks bestuur zijn besluit opschorten, wanneer dit voor een zorgvuldige afhandeling nodig is, bijvoorbeeld omdat de noodzakelijke gegevens later beschikbaar zijn. Dit is het geval als er een inventarisatie gaande is. Pas na afronding van deze inventarisatie kan de waarde van dat ene monument afgewogen worden tegen de waarde van andere monumenten die ook in dat vooronderzoek betrokken zijn. Het dagelijks bestuur moet de aanvrager op de hoogte stellen van de opschorting.

Het artikel bevat geen bepalingen over bekendmaking van het besluit, omdat de Awb dat afdoende regelt (afdeling 3.6).

Artikel 6

Door aanwijzing als gemeentelijk monument is het gehele pand onder de werking van deze verordening geplaatst, inclusief al zijn bestanddelen uit hoofde van het Burgerlijk Wetboek, dat wil zeggen interieuronderdelen die fysiek verbonden zijn met de onroerende zaak en die losse onderdelen die volgens verkeersopvatting bij de onroerende zaak behoren. Voor elke wijziging van het gemeentelijk monument is dus een vergunning nodig. Andere zaken die zich op het perceel van het gemeentelijk monument bevinden, zoals bijgebouwen, tuininrichting en bomen moeten expliciet worden vermeld, willen zij onder de werking van deze verordening vallen. Voor de duidelijkheid, bijvoorbeeld in verband met kadastrale vernummering, kan ook een plattegrond worden aangehecht. Het dagelijks bestuur plaatst door de aanwijzing het gemeentelijke monument op de gemeentelijke monumentenlijst. Bureau Monumenten & Archeologie draagt hierbij zorg voor de feitelijke handelingen.

Artikel 7

Lid 3

Er kunnen zich situaties voordoen waarin het wenselijk is in de aanwijzing ambtshalve wijzigingen te kunnen aanbrengen zonder dat de gehele aanwijzingsprocedure hoeft te worden gevolgd. Het gaat daarbij om wijzigingen van ondergeschikte aard. Hierbij wordt gedacht aan veranderingen van bijvoorbeeld straatnamen of huisnummers.

Artikel 8

Lid 5

Het kan zinvol zijn om voor een gebouw, waarvoor een aanvraag tot intrekking van de aanwijzing loopt een (uitvoerige) beschrijving te eisen. Naast een beschrijving van architectuurhistorische, bouwhistorische, cultuurhistorische en/of archeologische waarden, dient archiefonderzoek, een opname van alle monumentale onderdelen en een waardering van het totaal en alle bijzondere onderdelen te gebeuren. Deze dient voor een goede afweging van de aanvraag. Indien de aanwijzing wordt ingetrokken dient de documentatie bewaard te worden voor archiefdoeleinden.

Artikel 9

Dit artikel geldt ook voor archeologische monumenten die zijn aangewezen als gemeentelijk monument.

De strafbepaling is uit de verordening gehaald omdat dit al is geregeld in de Invoeringswet Wabo: deze bevat een aanpassing van de Wet Economische delicten.

Artikel 11

Lid 3

De termijnen in deze erfgoedverordening zijn aangepast aan de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). In artikel 3.7 van deze wet is (vooralsnog) bepaald dat voor de omgevingsvergunning (voor zover het gaat om een vergunning op grond van de Erfgoedverordening, met andere woorden gemeentelijke monumenten) de reguliere procedure dient te worden gevolgd. De termijn waarbinnen op de aanvraag moet worden beslist, is acht weken, met de mogelijkheid om tot ten hoogste zes weken te verdagen. Mocht de beschikking niet tijdig zijn gegeven, dan is de omgevingsvergunning van rechtswege verleend.

Het dagelijks bestuur geeft conform het bepaalde in artikel 3:6 lid1 van de Algemene wet bestuursrecht aan binnen welke termijn een advies wordt verwacht. (Indien aan de adviseur niet reeds bij wettelijk voorschrift een termijn is gesteld, kan het bestuursorgaan aangeven binnen welke termijn een advies wordt verwacht). Deze termijn mag niet zodanig kort zijn, dat de adviseur zijn taak niet naar behoren kan vervullen. Indien het advies niet tijdig wordt uitgebracht staat het enkele ontbreken daarvan niet in de weg aan het nemen van het besluit.) Indien de vergunningaanvraag betrekking heeft op archeologische monumenten, wordt op ad hoc basis archeologische deskundigheid aan de Commissie voor Welstand en Monumenten toegevoegd.

Artikel 12

Dit criterium voor omgevingsvergunningverlening wordt voor rijksmonumenten geregeld in de artikel 2.15 van de Wabo. Is een dergelijk criterium niet opgenomen, dan kan bij het verlenen van de omgevingsvergunning geen rekening worden gehouden met cultuurhistorische waarden. Het dagelijks bestuur behoudt wel de mogelijkheid om gemotiveerd af te wijken van het advies van de Commissie voor Welstand en Monumenten en dus van het belang van de boven- en ondergrondse monumentenzorg.

Artikel 13

Lid 1

Bij de verlening van de omgevingsvergunning kan het dagelijks bestuur in de vergunningvoorschriften de verplichting opleggen om architectuurhistorisch, bouwhistorisch of archeologisch onderzoek uit te voeren en documentatie te verstrekken tijdens de bouwwerkzaamheden. Ook kan een omgevingsvergunning voor een bepaalde tijd worden afgegeven.

Artikel 14

De voorwaarden voor intrekking van een omgevingsvergunning voor monumenten zijn overeenkomstig artikel 21 van de Monumentenwet 1988. Lid 1.c verwijst daarnaast naar artikel 2.33, lid 2.f van de Wabo. Bij de toepassing van dit argument in een concreet geval zal het belang van het monument wel beargumenteerd moeten worden. In de Wabo wordt een termijn van drie jaar genoemd, waarbinnen met de werkzaamheden moet zijn begonnen (artikel 2.33, tweede lid, onder h).

Artikel 15

Lid 1

De procedure voor de afgifte door het dagelijks bestuur van de vergunning voor rijksmonumenten is vermeld in hoofdstuk 2 paragraaf 2 van de Monumentenwet 1988 en afdeling 3.4 van de Awb (uniforme openbare voorbereidingsprocedure). Ook in de Wabo is op de voorbereiding van de beschikking op de aanvraag voor een omgevingsvergunning in het geval van een beschermd monument dit artikel van toepassing (Wabo artikel 3.10 eerste lid onder d). De aanvraag wordt niet meer ter inzage gelegd. Eerst wordt een ontwerpbesluit (de omgevingsvergunning in concept) verzonden naar de aanvrager (Awb artikel 3:13), vervolgens gepubliceerd (een

aantal zaken moet in de publicatie vermeld worden, zie Awb art 3:12), en ten slotte zes weken ter inzage gelegd (Awb artikel 3:11 en 3:16). Als er zienswijzen binnenkomen, dan wordt de aanvrager zo nodig in de gelegenheid gesteld te reageren op de naar voren gebrachte zienswijzen (Awb artikel 3:15.3). De verwerking van de zienswijzen in het definitieve besluit moet binnen zes maanden na ontvangst van de vergunningaanvraag plaatsvinden. Als er geen zienswijzen zijn binnengekomen, dan moet dit zo snel mogelijk na het verstrijken van de ter-inzage-termijn gepubliceerd worden en neemt het dagelijks bestuur het definitieve besluit binnen vier weken na het einde van de ter-inzage-termijn (Awb artikel 3:18.4).

Het definitieve besluit moet binnen vier maanden na ontvangst van het laatste van de eventuele adviezen van Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed (RCE) en Gedeputeerde Staten (GS) plaatsvinden (Monumentenwet 1988, artikel 16.3). Van de mogelijkheid om de besluitvorming te verdagen met een redelijke termijn kan alleen in de eerste acht weken van de proceduretermijn gebruik gemaakt worden, als de aanvraag een complex of omstreten onderwerp betreft én de aanvrager in de gelegenheid gesteld is hierover zijn zienswijze kenbaar te maken (Awb artikel 3:18.2).

De krappe beoordelingstermijn kan ertoe leiden dat er sneller dan voorheen tot een weigering van de vergunning wordt overgegaan. Het verdient dan ook aanbeveling op basis van een schetsplan overleg te plegen voordat de vergunningaanvraag wordt ingediend.

Omdat de mogelijkheid is opgenomen zienswijzen tegen het ontwerpbesluit in te dienen, is tegen het definitieve besluit alleen nog maar beroep mogelijk, en wel alleen door de RCE, - buiten de bebouwde kom - GS, de aanvrager, belanghebbenden die tijdig een zienswijze naar voren hebben gebracht (Awb 3:41 en 3:43) en belanghebbenden die een goede reden hebben geen zienswijzen te hebben ingebracht (Awb art 6:13).

Lid 2

De Monumentenwet 1988 schrijft voor dat de Commissie voor Welstand en Monumenten bij de aanvragen om vergunning voor rijksmonumenten wordt ingeschakeld. Wanneer de Commissie voor Welstand en Monumenten niet tijdig adviseert, kan het dagelijks bestuur de volgende keuze maken: zonder advies een beslissing nemen of besluiten om het (te laat uitgebrachte advies) toch in zijn overwegingen te betrekken. In verband met de Wabo is de vergunningverlening voor beschermde monumenten een termijn van orde geworden.

De negen weken adviestermijn stemt overeen met de adviestermijn van de minister van OCW en Gedeputeerde Staten (artikel 16.2 van de Monumentenwet 1988).

Artikel 16

In dit artikel stelt het dagelijks bestuur de eisen vast waaraan archeologisch onderzoek moet voldoen (art. 38.lid 1 van de Monumentenwet) overeenkomstig de door de Kwaliteitsnorm Nederlandse archeologie (KNA) verplichte gefaseerde aanpak. Na elke fase wordt een afweging gemaakt om het archeologisch erfgoed al dan niet te behouden (zie fig.1. gefaseerde aanpak archeologisch onderzoek). De gefaseerde aanpak beoogt maatwerk. Het startpunt is de waardestelling (fase 1: bureauonderzoek), waarmee een inhoudelijke keuze wordt gemaakt ten aanzien van het vervolgproces. Een tweede belangrijk punt is dat de kwaliteit van het archeologisch onderzoek geborgd wordt door het vaststellen van een programma van eisen.

Het selectiebesluit betreft een gemotiveerd besluit tot het al dan niet behouden van een archeologische vindplaats. Het besluit leidt tot het al dan niet, of onder voorwaarden, vrijgeven van een terrein of het nemen van archeologische maatregelen.

Artikel 17

Grondslag is art. 57.2 van de Monumentenwet 1988. Hierop is artikel 5:27 van de Awb van toepassing.

Artikel 18

De aanwijzing als gemeentelijk stads- of dorpsgezicht is een erkenning van het bijzondere cultuurhistorische karakter van een gebied. Doorgaans bestaat dit karakter uit een samenspel van de stedenbouwkundige structuur, het aanzien van de bebouwing en de wijze waarop grond en gebouwen worden gebruikt.

Een beschermd stadsgezicht behoudt zijn dynamische karakter. Nieuwe gebouwen kunnen worden ingepast in de historische structuren. Ook veranderingen in het gebruik passen in het historisch gegroeide karakter.

Artikel 19

De aanwijzing omvat een topografische kaart op een schaal van ten minste 1:1000, waarop de gebieden waarvoor de aanwijzing geldt, zijn aangegeven, alsmede een toelichting die de aanwijzing motiveert.

Artikel 20

Lid 3

Er kunnen zich situaties voordoen waarin het mogelijk moet zijn in de aanwijzing ambtshalve wijzigingen aan te brengen zonder dat het nodig is de gehele aanwijzingsprocedure te volgen. Het gaat daarbij om wijzigingen van ondergeschikte aard. Hierbij wordt bijvoorbeeld gedacht aan veranderingen van bijvoorbeeld straatnamen of

huisnummers.

Artikel 23

Het criterium voor vergunningverlening is vergelijkbaar met dat voor slopen in van rijkswege beschermde stads- en dorpsgezichten (zie art. 2.1 eerste lid onder h en art. 2.16 van de Wabo). Artikel 3.9 van de Wabo is hierbij van toepassing.

Artikel 24

In dit artikel worden toezichthouders aangewezen overeenkomstig modelbepaling 90.M van de Aanwijzingen voor de decentrale regelgeving (Adr).

Een toezichthouder mag zijn bevoegdheid slechts uitoefenen voorzover dit redelijkerwijs voor de vervulling van zijn taak noodzakelijk is (artikel 5:13 Awb). Op basis van artikel 5:15 Awb is een toezichthouder bevoegd elke plaats te betreden met uitzondering van woningen zonder toestemming van de bewoner.

Artikel 25

Aanvragen om vergunning en aanwijzing die zijn ingediend vóór de inwerkingtreding van deze verordening worden afgehandeld met inachtneming van de verordening van het stadsdeel op grond waarvan de aanvragen zijn gedaan, evenals eventuele bezwaar- en beroepschriften. De Erfgoedverordening bevat geen overgangsbepaling met betrekking tot omgevingsvergunningen, aangezien dit al in de Invoeringswet Wabo is geregeld.